

Heidi Dammann
Movassbakken 3
0891 Oslo

Norges Høyesterett
Postboks 8016 Dep
0030 Oslo

Oslo, 12. desember 2017

Prosesskrift til Norges Høyesterett

Sak nr:	Sak 2017/2122
Ankende part:	Turid Heidi Dammann Movassbakken 3 0891 Oslo
Ankemotpart:	Advokatfirmaet Østberg AS Postboks 7047 St. Olavs plass 0130 Oslo
Prosessfullmektig:	Advokat Kristian Voie Danielsen Advokatfirmaet Hulaas AS Postboks 6488 Etterstad 0606 Oslo

---o000o---

1 Prosessuelt

I denne sides prosesskrift av 22. november 2017 ble det fremsatt begjæring til lagmannsretten om omgjøring av beslutning – dersom lagmannsretten anså at den hadde kompetanse til å omgjøre beslutningen, og det ble erklært anke til Høyesteretts ankeutvalg for det tilfelle at lagmannsretten ikke anså seg kompetent. Lagmannsretten har ikke meddelt om den anser å ha slik kompetanse.

Det er da uklart om vårt prosesskrift av 22. november 2017 er akseptert som en anke til Høyesteretts ankeutvalg. I stedet er det utstedt en faktura på et gebyr. Det fremgår imidlertid ikke tydelig hvorfor dette gebyret er ilagt. I skrivende stund er det innkommet e-post fra høyesterett hvor det vises til

anke over Borgarting lagmannsretts beslutning 14. november 2017 om å pålegge parten å bruke prosessfullmektig. Jeg forutsetter heretter at det nå foreligger en anke fra denne side.

I fortsettelsen vil det her unngås å bruke betegnelsene «ankende part» og «ankemotpart», da det lett kan bli uklart hvilken part det da siktes til.

2 Ankens rettslige side

Anke over beslutning reguleres av tvl. § 29-3 (3), jf. tvl. § 30-3 første ledd.

§ 29-3 (3): En beslutning kan bare ankes på det grunnlag at retten har bygd på en uriktig generell lovforståelse av hvilke avgjørelser retten kan treffe etter den anvendte bestemmelse, eller på at avgjørelsen er åpenbart uforsvarlig eller urimelig.

Lagmannsrettens beslutning har to elementer.

1. Jeg pålegges å anta en prosessfullmektig
2. Retten erklærer at det vil regnes som fravær i saken dersom pålegget ikke er etterkommet inne fristen 28.11.2017.

Hva gjelder fristsettelsen, har lagmannsretten misforstått hvilken avgjørelse den kan treffe med hjemmel i tvl § 16-8. Som nevnt i anken av 22. november 2017, gir § 16-8 kun hjemmel til å erklære fravær i saken ved møtefravær, jf § 16-8 (4) litra d. Det var ikke noe rettsmøte den 28.11.2017.

Hva gjelder det generelle pålegget om å anta prosessfullmektig, forutsatt at dette forstås som å *møte med* prosessfullmektig, er det tidligere anført fra denne side at pålegget er kvalifisert urimelig. Dette betyr at *interesseavveiningen* mellom de hensyn som taler henholdsvis for og imot å pålegge meg å bruke en prosessfullmektig, er slik at hensynene som taler mot, er klart mer tungtveiende.

Med henvisning til Høyesteretts ankeutvalgs kjennelse av 19.12.2013 (HR-2013-2650-U) antar denne side at ankeutvalget også har kompetanse til å avgjøre OM lagmannsretten faktisk har foretatt en slik interesseavveining. Den nevnte avgjørelsen gjaldt begrensningen i §29-3 annet ledd (anke over kjennelse basert på skjønn), men det er ingen grunn til at ikke det samme skulle gjelde for § 29-3 tredje ledd (anke over beslutning), særlig ettersom kriteriene «uforsvarlig eller klart urimelig», henholdsvis «åpenbart uforsvarlig eller urimelig» er nær de samme.

I den foreliggende sak er det intet som tyder på at lagmannsretten har foretatt en slik interesseavveining. Lagmannsretten har ikke innhentet partenes kommentarer før beslutningen ble fattet. Dette ville vært naturlig å gjøre dersom retten skulle foreta en slik interesseavveining.

Lagmannsrettens beslutning kan medføre at jeg ikke får noen mulighet til å få min sak prøvet overhodet. Motparten i denne saken har selv lagt ytterligere hindringer i veien for dette, da han har tatt pant i min bolig med grunnlag i tingrettens dom. Jeg viser til **bilag 1**, kredittvurdering av 22.11.2017 der det heter: *SCORE/RATING: 439 Svært høy til høy sannsynlighet for anmerkning (Inkasso)*. Jeg kan ikke se at jeg har noen mulighet til å få lån til å dekke utgiftene som en forsvarlig profesjonell bistand vil medføre.

Det er i strid med kontradiksjonsretten, som er hjemlet i EMK, og dermed i Norges Grunnlov § 95, ikke å la meg få komme til orde. Av HR-2016-322-U fremgår det at begrensningene i hvilke spørsmål man kan anke over må tolkes innskrenkende, slik at overretten kan prøve om det foreligger brudd på EMK. Dette er fullstendig åpenbart, og følger også av systemet i EMK. Se for øvrig også Rt. 2007 side 404. Det fremgår også av menneskerettsloven § 3 at ved motstrid skal EMK gå foran tvisteloven.

Dersom jeg skulle lykkes å anta en prosessfullmektig, vil dette koste meg minst kr. 200.000,-. Jeg viser til at adv Danielsen krevde 299.500,- inkl. mva for å prosedere saken for tingretten, til tross for at han aldri behøvde å forholde seg til enkelthetene i mitt påstandsgrunnlag. Det er ikke tilstrekkelig å vise til at jeg kan bli tilkjent sakskostnader, det er alltid en risiko for at en får medhold mindre enn fullt ut eller i det vesentlige. Også i et slikt fall vil det ha vært berettiget at jeg krevde å få en rettferdig rettergang, men regningen vil utgjøre to netto årsinntekter, og jeg vil måtte selge min bolig for å klare det.

Jeg har fortsatt ikke fått svar fra Fylkesmannen på min søknad om fri sakførsel.

Dersom jeg skulle lykkes å anta en prosessfullmektig, er det stor fare for at saken vil måtte utsettes enda en gang.

Det er således sterke hensyn som taler mot at jeg pålegges å anta en prosessfullmektig.

På en annen side er hensynene som taler for et slikt pålegg meget svake.

Lagmannsretten anfører i beslutningen at det på grunnlag av det forberedende møtet er «klart» at jeg, Dammann, «har behov for bistand fra prosessfullmektig som kan fremstille saken på forståelig måte.» Dette er ikke riktig.

Under nevnte møte var det flere spørsmål hvor det var en FAGLIG UENIGHET mellom meg og saksforberedende dommer. At det er faglig uenighet er ikke det samme som at jeg ikke kan klare å fremstille saken tilstrekkelig godt. Jeg krevde at lagmannsretten før ankeforhandlingene skulle ta standpunkt til anken over saksbehandlingen, for jeg mener at vilkårene etter tvisteloven § 29-22 annet ledd ikke er oppfylt. Jeg har gjentatte ganger gjort retten oppmerksom på dette, men retten har aldri kommentert det. Retten har derved gitt foranledning til å undres på om retten overhodet har oppdaget min anførsel. Jeg hadde da grunn til å ta opp dette spørsmålet.

3 Motpartens anførsler bestrides

Adv. Danielsen har i prosesskrift av 28. november inngitt kommentarer til min begjæring og anke. Denne side bestrider nær alle faktiske anførsler i nevnte prosesskrift, og dermed relevansen av deres rettslige anførsler.

På **side 2 avsnitt 3** anføres at saken er blitt utsatt gjentatte ganger som følge av min helse. Dette er grovt urimelig. Saksbehandlingsfeilene i tingretten utgjorde en slik kvalifisert trakasserende behandling med grove tilsidesettelser av anerkjente prinsipper for rettferdig rettergang, at det ville medført helseproblemer for nær hvem som helst. Jeg viser til denne sides anke av 25. oktober 2015.

Adv. Danielsen har selv medvirket til eller fremkalt den uholdbare belastningen jeg ble utsatt for, ved at han bl. a. søkte å villedet retten ved å anføre i sitt prosesskriv av 7.8.2015 at mine bevisstilbud skulle

være fremlagt «uten at det er tydelig redegjort for hva bevisene skal godtgjøre». I mitt prosesskriv av 7.7.2015 er bevistemaene fremstilt tydelig, konsist og systematisk over 19 sider.

Omberammingen av ankeforhandlingen i februar 2017 resulterte etter en lang rekke angst- og stressbelastninger som adv. Danielsen forårsaket:

- Under det saksforberedende møtet erklærte adv. Danielsen at han ville kreve mine bevis fjernet neste gang også.
- Mens min side i løpet av året påpekte at adv. Danielsen ikke hadde klarlagt sitt påstandsgrunnlag, og retten avsto å pålegge min motpart noen slik klarlegging, fremsatte adv. Danielsen et stort antall nye påstandsgrunnlag og 24 dokumentbevis i sluttinnlegget.
- Da faktisk utdrag som adv. Danielsen hadde forberedt etter forsinkelse ble tilgjengelig for meg, manglet, med ett unntak, samtlige av de omstridte bevis.
- I de etterfølgende dager erklærte adv. Danielsen i epost til meg at han ville kreve de fleste av de nye dokumenter som er fremlagt, avskåret, da de (angivelig) ikke kunne sies foranlediget av sluttinnlegget til adv. Danielsen. Det ville også bli opprettholdt at de bevis som ble avskåret av tingretten også må avskjæres av lagmannsretten.
- Tilleggsutdraget ble postlagt på tirsdag, rettssaken skulle begynne på torsdag. Men pakkepost tar to dager hvor jeg bor, og kunne da ikke komme meg i hende før saken var begynt.
- Adv. Danielsen erklærte seg syk med omgangssyke onsdag morgen kl. 7:00, og ba om omberamming til uken etter; se **bilag 2**. Dette medførte en omberamming der jeg mistet alle hviledager, som er helt nødvendige for meg.

I **bilag 3** er det gjort nøyere rede for hendelsesforløpet rundt omberammingene.

På **side 2 avsnitt 5** skriver adv. Danielsen at jeg skal ha *manglende evne til å begrense sak og bevisførsel* og at saken derfor eser ut i volum. Dette er ikke riktig.

Denne og de fleste andre anførsler nedenfor er generelle og det gis ikke ett eksempel. Det er da ikke mulig å imøtegå slike anførsler konkret.

Mitt påstandsgrunnlag har foreligget i det vesentlige siden min klage til Advokatforeningens disiplinærutvalg i 2013 og har ikke endret seg vesentlig siden. Saken har fått juridisk struktur og bevisstilbud i mitt prosesskriv av 7.7.2015. Senere utvidelser gjelder hovedsaklig imøtegåelse av nytt påstandsgrunnlag fra adv. Danielsen, og saksbehandlingsfeilene som er utenfor min kontroll, men i stor utstrekning er en følge av adv. Danielsens uriktige anførsler og begjæringer.

På **side 2 avsnitt 6** hevder adv. Danielsen at min saksforberedelse *mangler system*. Dette er uforståelig. Jeg viser til mitt prosesskriv av 7.7.2015 som har en systematisk oppbygning.

Videre i **avsnitt 6** hevdes det at jeg fremmer *mange anførsler* og at derfor kravet til saksforberedelser *eser ut*. Dette er meningsløst. Mine anførsler er nødvendige. Jeg har flere ganger påpekt for retten at dersom adv. Danielsen ville erkjenne enkeltheter i mitt påstandsgrunnlag ville det ikke bli nødvendig å bevise på langt nær så meget. I stedet har adv. Danielsen erklært at han vil bestride alt jeg måtte fremsette som ikke blir uttrykkelig erkjent. De har ikke erkjent noe av betydning.

Videre i **side 2 avsnitt 6** anføres at jeg har *mange gjentatte begjæringer* om at saken skal behandles i tingretten. Mine to begjæringer gjaldt ikke at saken skulle tilbake til tingretten, men separat

behandling av anke over saksbehandling, jf. § 29-22 første ledd. Retten hadde ikke kommentert mine anførsler og heller ikke begrunnet sin beslutning. I det forberedende møte sa dommer Steen at hun ikke kunne gi begrunnelse fordi hun ikke hadde truffet noen beslutning. Men i rettens brev av 20.6.2017 skrev dommer Steen:

Lagmannsretten har på ny vurdert begjæringen om en separat behandling og avgjørelse over tingrettens saksbehandling. Lagmannsretten finner ikke at det er grunnlag for å omgjøre de to tidligere beslutningene, jf. tvisteloven § 19-10 første ledd. lagmannsretten opprettholder at det er mest hensiktsmessige å behandle anken over realiteten og saksbehandlingsanken samlet i ankeforhandlingen.

Dette er egnet til å skape forvirring. Forøvrig var det kun meddelt meg én tidligere beslutning.

På **side 2 avsnitt 7** anføres at det skulle tydelig vise at jeg ikke er i stand til å fremstille saken på en forståelig måte, at jeg «*krevede domstolleder inn for å ta stilling til prosessledende spørsmål*». Dette er en ugyldig slutning.

Etter at nær alle mine bevis var avskåret på klart uriktig grunnlag, var det oppstått en helt uvanlig situasjon. Det hadde ingen hensikt å fortsette tingrettens forhandlinger. Det er ikke å vente at en selvprosederende skal vite med sikkerhet hvilke muligheter en domstolleder har.

På **side 2 avsnitt 8** anføres at «*det må legges til grunn at jeg fortsatt er av samme oppfatning*», altså av den oppfatning at jeg trenger en prosessfullmektig. Den gangen var jeg fortsatt midt i ankesaken mot Protector Forsikring (hvor bladet Kapital skrev «knock-out som selvprosederende»), og situasjonen er helt annerledes i dag. Det er ingen grunn til at det skal «*legges til grunn*» det samme i dag som den gang.

På **side 2 avsnitt 9** anføres at «*lagmannsretten kunne ved selvsyn i det forberedende rettsmøtet se at jeg ikke evnet å fremstille saken*» og at jeg «*sporet av med stadig gjentatte samme spørsmål*». Dette er kommentert i punkt 2 ovenfor.

Påstand

Det nedlegges slik påstand:

1. Borgarting lagmannsrettens pålegg til Dammann om å anta prosessfullmektig, oppheves.
2. Turid Heidi Dammann tilkjennes omkostninger forbundet med anken, bestående av ankegebyr kr. 6298,- og annet arbeid kr. 5200,-, til sammen kr. 11498,-.

Med vennlig hilsen

Turid Heidi Dammann